

ASPIRAȚIILE SPORTIVILOR ROMÂNI SE POT ÎMPLINI PE PODIUMU

Nadia Comăneci:

ÎNAINTE DE TOATE — PRESTIGIUL SPORTULUI ROMĂNESC

Sînt, realmente, cuprinsă de emoție cînd mă gîndesc că au trecut patru ani de la acele clipe de neuitat pentru mine cînd, la Forumul din Montreal, reușeam marea rezultat al vieții mele sportive — cucerirea a trei medalii de aur la Jocurile Olimpice. Prin performanțele mele, ale Teodorei Ungureanu și ale echipei noastre, a triumfat, desigur, școala românească de gimnastică, care a meritat admirația întregii lumi. Anii care au trecut de atunci ne-au adus noi satisfacții, noi victorii în cele mai însemnate competiții internaționale. Echipa noastră a reușit, anul trecut, la Fort Worth un excepțional succes la campionatele lumii, noi sportive române s-au impus cu autoritate în arena mondială, iar Emília Eberle, Dumitrița Turner, Melita Ruhn și Rodica Dunca sînt trecute acum printre favoritele oricărui concurs de vază.

Iată de ce privesc cu optimism apropiata Olimpiadă și am convingerea că vom obține noi și prestigioase performanțe. Prin grija părintească a organelor de partid și de stat, eu și colegile mele am avut asigurate cele mai bune condiții de lucru, ne-am pregătit toate cu multă atenție, ne-am îmbunătățit exercițiile, cunoaștem rigorile noului cod de punctaj și avem datoriu de onoare de a fi la înălțime.

Vă trebui să-mi apăr cele trei titluri olimpice cucerite la Olimpiada precedentă pe terenul propriu al celor mai puternice adversare ale mele, gimnastele sovietice, și această situație îmi îngreulează considerabil misiunea. Dar, voi dupea cu toate forțele de care sînt capabilă pentru că atît eu cît și echipa noastră să reputeze la cea de a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice succese de onoare pentru mișcarea sportivă românească.

Ștefan Rusu:

AM AVUT CONDIȚII EXCELENTE DE PREGĂTIRE, TREBUIE SĂ LUPTĂM EXEMPLAR!

Pentru noi, cei din echipa de lupte greco-romane, participarea la turneul olimpic de la Moscova reprezintă o problemă de mare răspundere, de prestigiu, dacă vreți. Avem de apărat o poziție câștigată cu mari eforturi în primii trei ani ai actualului ciclu olimpic. La situarea reprezentativei țării noastre pe un loc fruntaș în ierarhia continentală și mondială, colegii mei Constantin Alexandru, Ion Draica, Ion Păun, Nicu Gingă, Roman Codreanu, Petre Dicu și ceilalți au avut un aport foarte însemnat. Fi- rește, am contribuit și eu cu cîteva titluri europene, unul mondial, ca și cu alte medalii obținute în mari competiții internaționale. Toți acești băieți sînt și azi componenți ai formației țării noastre și, chiar dacă nu toți au fost mereu la înălțime, ei au rămas în continuare în rîndul fruntașilor categoriilor respective și, deci, principalii pretendenți la medaliile olimpice. Aspirațiile noastre se întemeiază pe excelențele condiții de pregătire care ne-au fost asigurate în perioada preolimpică, prin grija permanentă a organelor de partid și de stat.

În ceea ce mă privește, anul 1980 a început bine pentru mine, cucerirea titlului european fiind prima dovadă. Acum mă simt foarte bine, am lucrat cu multă conștiințozitate la antrenamente și doresc să închei anul competițional tot cu o victorie. La Montreal am ratat de puțin clasarea pe primul loc și, mergînd progresiv, vreau ca lîngă medalia de argint obținută atunci să adăug una dintr-un metal mai prețios. Mă simt în plenitudinea forțelor, sînt la vîrstă marilor performanțe și nu vreau să scap prilejul de a deveni campion olimpic.

Virgil Dociu:

CU TATA, ÎN ACELAȘI PALMARES...

Eu nu mă născusem încă pe vremea cînd tatăl meu Ilie era considerat, prin anii 1950—1954, drept cel mai bun ridicător de greutate din țară. Mi-au spus-o foștii săi adversari — azi antrenori, ba chiar și el, Tot de la ei știu că părintele meu a fost primul halterofil român care a depășit 300 kg — pe vremea aceea o performanță deosebită. Așa am aflat că Ilie Dociu a avut cîntea să facă parte din echipa de haltere a României, care în 1952, la Helsinki, lua startul pentru prima oară la Olimpiadă, și că el a ocupat locul 11 la categoria semimijlocie.

Grație tatălui meu am devenit și eu halterofil. M-am născut la 3 decembrie 1965, iar 10 ani mai tîrziu am început să mă joc de-a halterofilul, sub ochii exigenți și răbdători ai tatălui care, parcă regretînd că la vremea sa nu a putut urca pe podiumul laureaților, îmi spunea mereu: „Muncește Virgi mult și vei vedea că ma-

rile performanțe nu vor întârzia”. Așa a și fost. La 23 de ani neîmpliniți, la „mondialele” de la Getysburg am ocupat locul 8 cu 290 kg la categoria ușoară, avînd satisfacția cuceririi medaliei de bronz la stilul smuls cu 132,5 kg. Doi ani mai tîrziu, la campionatele europene de la Belgrad, am ocupat locul 4, cu 307,5 kg la total, 135 kg la smuls și 172,5 kg la aruncat — toate recorduri naționale la categoria ușoară. Deci, am progresat cu 17,5 kg în numai doi ani.

Acum debutez la Olimpiadă. Știu că va fi greu să obțin o medalie, dar nu imposibil! Cu 315 kg la total, pot viza medalia de argint sau de bronz. Voi ține cont de spusele tatălui și antrenorului meu: „Să lupți cu încredere deplină, Virgi, că ești bine pregătit, puternic, cu un moral ridicat...” Vreau să obțin, oricum, mai mult decît părintele și sfetnicul meu!

ANGAJAMENTE OLIMPICE PLINE DE DĂRUIRE ȘI AVÎNT PATRIOTIC!

(Urmare din pag. 1)

țiat, de fiecare dată, conștiința patriotică a sportivilor de a se pregăti temeinic, responsabil, de a lupta cu toate puterile, cu toată ființa lor, pentru a obține medaliile olimpice, pentru a spori zestrea sportivă a României socialiste, de a depăși tot ceea ce s-a realizat pînă în prezent în sportul nostru de performanță. Impresionantă este manifestarea recunoștinței, de către toți sportivii olimpici, față de grija pe care le-o poartă partidul și statul nostru, personal tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Beneficiari sau asistenți numai, acum 4 ani, la marea cîmștire făcută mișcării sportive cu prilejul înnmînării de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Republicii, a înaltei distincții pentru succesele olimpice de la Montreal, toți sportivii din lotul olimpic doresc să ducă la îndeplinire îndemnul de atunci al tovarășului Nicolae Ceaușescu, de a face noi eforturi pentru perfecționare, pentru a putea ocupa în competiții și la Jocurile Olimpice din anul 1980 locuri și mai bune. În această direcție a fost condusă întreaga activitate a mișcării sportive, pentru ca la noua Olimpiadă, România so-

Vasile Diba:

EU ȘTIU CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII PRIMUL PE PODIUM!

La Moscova voi fi prezent pentru a doua oară la Jocuri. Am debutat în 1976, la Montreal, și am reușit să cîștig titlul olimpic în proba de caiac-simplu 500 m, întrecere prezentă atunci pentru întîia oară pe afișul olimpic. Victoria mea a însemnat primul titlu cucerit de un caiacist român în arena olimpică, după cele cinci aduse acasă de canoști de la Melbourne, Ciudad de Mexico și München. Mă voi alina, deci, la startul cursei de caiac simplu 500 m nu numai cu dorința firească de victorie a oricărui competitor, ci și cu răspunderea normală a celui care ține cu orice preț să-și apere titlul, să-și repete izbînda. Pentru că sportivul care a urcat pe cea mai înaltă treaptă a unui podium de premiere olimpic, care a ascultat Imnul de stat al țării sale, cîntat pentru victoria sa în fața celor mai buni din lume știe că nu poate exista bucurie mai mare. Și mai e ceva. După ce ai obținut o mare victorie, toată lumea așteaptă, în continuare, succese de la tine. Și chiar dacă nu poți cîștiga întotdeauna, așa cum s-a întîmplat cu mine anul trecut, la campionatele mondiale de la Duisburg — am avut, în general, un sezon mai puțin fericit — în marile ocazii, așa cum este Olimpiada, nu ai voie să nu împlinești speranțele iubitorilor sportului. M-am pregă-

tit, așadar, cu toată atenția pentru apropiatele întreceri de la Krilatsoe. Știu că va fi mult mai greu decît în urmă cu patru ani, numărul caiacistilor de valoare a crescut, dar știu, mai bine decît adversarii mei, ce înseamnă să fii campion olimpic, să fii primul pe podium!

Ștefan Birtalan:

DIN NOU ÎN FI ACOLO UNDE AM

Înutil să mai spun cît este de greu la Olimpiadă, să amintesc că medalia de aur rămîne pentru cei mai mulți un vis neîmplinit. Handbalul nu face excepție, cel puțin în cele 12 formații calificate în turneul de la Moscova țintind cununa de lauri.

Toate aceste lucruri ne-au fost cunoscute și, în consecință, sub conducerea antrenorilor Ioan Kunst-Ghermănescu, Las-căr Pană și Nicolae Nedel-ne-am pregătit intens. Misiunea noastră a fost încă și mai dificilă, avînd de recuperat handicapul pe care ni l-am creat cu doi ani în urmă, handicap valoric care ne-a cobo-

Fița

UN

Deși numărul vîrștelor multe, le-am în ani. mal e: țin bi namov Bucure țială, victori gâraic lîstă o țin ina ceasta ceptie. ratele trat ac 1978, l la pri ropcan am re nala c de 1:3 Vicna, petiție izbuitit bronz același xico, am ot dalie 2:00,8. În cel (1-am

rît e mondi de ha nică, ea a tr-un pei na pentru întiet mai s Rezult și iar primă atestă noastr bină zentar legătu dorinț abneg deopocote. 1 oulină este vointă

Ne neam pladă trenor să ni tru și a acolo în fr Cu ac Mosco

Sin

VRE

Estu sică toată tului echipă aștea tr-o nală, teran box tr-o înaint la M manș recon cei 1 la u pic. sele cîtev: camp argin diale, cucer Jocur

